

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **BIOCLINICA, s. r. o.,** se sídlem Praha 2, Balbínova 4/392, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2008, č. j. 8 Ca 244/2008 - 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2007, vypraveným dne 14. 4. 2008, č. j. had/2483/08 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla žalovaná na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) a podle ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak že prvním výrokem vyslovila, že žalobce porušil ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona o regulaci reklamy, kterým se zakazuje klamavá reklama; druhým výrokem konstatovala, že *„k porušení povinnosti došlo zařazením reklamy na doplněk stravy FORMULE 705 do televizního vysílání programu ČT 1 dne 4. 2. 2007 v 10:27 hodin, která je klamavá“*; výrokem ad 3) napadeného rozhodnutí uložila, s odkazem na ustanovení § 8a odst. 2 písm. d) a § 8a odst. 6 písm. d) zákona o regulaci reklamy, žalobci pokutu ve výši

750 000 Kč; výrokem ad 4) pak zavázala žalobce k uhrazení paušální částky nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, který napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 6. 11. 2008, č. j. 8 Ca 244/2008 - 73, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Městský soud konstatoval, že podstatou napadeného rozhodnutí je závěr žalované, že reklama na doplněk stravy *FORMULE 705*, odvysílaná dne 4. 2. 2007 v 10:27 hodin na programu ČT 1, je reklamou klamavou. Žalovaná vycházela z toho, že spotřebitel je v reklamě na doplněk stravy *FORMULE 705* sugestivně utvrzován v tom, že při konzumaci nabízeného výrobku ztratí určitý počet kilogramů v poměrně krátké době, a to beze změny životosprávy. Za zavádějící považovala i tvrzení, že se tak stane bez tzv. *„jo-jo efektu"*. Dále žalovaná uvedla, že tento druh reklamy je životu nebezpečný, pokud se v něm zhlédne např. osoba inklinující k anorexii či bulimii. Rovněž konstatovala, že má na základě obecně známých skutečností za to, že od využití výrobku nelze očekávat tvrzené výsledky, respektive se jim ani přiblížit.

Městský soud shledal v odůvodnění napadeného rozhodnutí zásadní nedostatky, konkrétně mu vytkl, že z jeho obsahu není dostatečně zřejmé, v čem má spočívat klamavost předmětné reklamy na výrobek *FORMULE 705*. Je-li žalobce sankcionován za delikt, jenž spočívá v prezentaci klamavé reklamy konkrétního výrobku, pak je nutno, aby správní orgán jasně a srozumitelně vyložil, v čem shledává klamavost takové reklamy a jakými skutkovými zjištěními ji dokládá. Argumentace žalované však vesměs sestává z polemiky s vyjádřením žalobce a dále z vlastních úvah ohledně fungování mechanismu snižování váhy. Pouhá polemika s argumenty účastníka řízení však nemůže obstát jako odůvodnění rozhodnutí o uložení sankce za delikt. Napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá tím, proč je předmětná reklama klamavá; zda proto, že například výrobek *FORMULE 705* nemá tvrzené účinky, protože neobsahuje deklarované látky, či tyto látky nejsou účinné tak, jak tvrdí žalobce v reklamě, nebo z jiného doloženého důvodu. Pokud jde o úvahy žalované o tom, jakým způsobem dochází ke snižování váhy, k odbourávání tuku z lidského organismu a z jakých důvodů tedy výrobek FORMULE 705 nemůže být účinný, jedná se o pouhé laické úvahy, které nejsou podepřeny znaleckým posudkem ani odborným vyjádřením ani případným odkazem na konkrétní zdroj odborných poznatků o této problematice, např. odbornou publikací z oboru klinické dietologie. Z ničeho ani nevyplývá, že členové žalované byli dostatečně odborně kvalifikováni k posouzení této problematiky. Úvahy žalované jsou tak z důvodu absence odborných podkladů pouhými spekulacemi, které nemohou být podkladem rozhodnutí orgánu státní moci. Sama žalovaná pak uvedla, že při rozhodování neměla k dispozici žádné zkoušky, prověrky či studie, které by prokazovaly účinnost výrobku.

Městský soud tak uzavřel, že pokud měla žalovaná za to, že údaje o výrobku *FORMULE 705* byly způsobilé vyvolat klamnou představu a zjednat tím vlastnímu podniku žalobce nebo cizímu podniku v hospodářské soutěži prospěch na úkor jiných soutěžitelů či spotřebitelů, bylo na ní, aby takový závěr o porušení zákona nejen tvrdila, ale především řádně a srozumitelné odůvodnila. Je povinností státního orgánu prokázat vinu tomu, kdo se měl dopustit přestoupení zákona a z toho vyplývajícího deliktu. Naopak takový subjekt sám není povinen prokazovat svou nevinu. Jedná se o obecnou zásadu veřejnoprávního trestání, která však nebyla v souzené věci respektována. Ze shora

popsaných důvodů tak městský soud konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, opírající se o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka je především přesvědčena, že prokázala klamavost reklamy a že doložila, že účinek výrobku *FORMULE 705* je nemožný. V odůvodnění rozhodnutí uvedla úvahu vycházející ze skutečností obecně známých ohledně procesu hubnutí, které jsou podle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí. Fakt, že napadené rozhodnutí obsahuje správní úvahu založenou na *obecně známých skutečnostech*, je v jeho odůvodnění výslovně uveden a nejedná se o polemiku s argumenty účastníka. Žalobce sám žádné relevantní vyjádření nezaslal a nijak se nevyjádřil k otázce pravdivosti, respektive klamavosti, reklamy. Městský soud se nevypořádal s tím, že úvaha stěžovatelky je založena na obecně známých skutečnostech, které jsou zcela použitelné, v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu; pouze bez dalšího odůvodnění označil její úvahu za pouhou polemiku. Problematika hubnutí je skutečností obecně známou; spotřebitel se s ní může setkat v tiskových periodikách, řadě televizních pořadů, i na internetu. Posuzovaná reklama byla určena širokému spektru spotřebitelů, a nikoliv pouze osobám trpícím obezitou; proto je stěžovatelka přesvědčena, že k diskuzi o tomto tématu nebylo třeba odborného vzdělání nebo opatřování poznatků z oboru klinické dietologie (ta se zabývá obezitou jako lidskou chorobou). S ohledem na propagovaný výrobek, na cílovou skupinu spotřebitelů (lidé, kteří chtějí zhubnout) a na obecnou povědomost o procesu hubnutí, má stěžovatelka za to, že k posouzení klamavosti reklamy jsou dostačující obecně známé skutečnosti a v daném případě byla proto způsobilá k tomuto posouzení i bez odborných podkladů. K posouzení tvrzení v reklamě typu „*sedm dní, nula námaha, pět kilogramů méně*“ není nezbytné opatřovat odborné vyjádření nebo znalecký posudek. Stěžovatelka má zato, že vymezila v napadeném rozhodnutí důvody, proč považuje reklamu za klamavou; uvedla zde, že šíří údaje o výrobku, které nejsou pravdivé, jsou způsobilé vyvolat klamnou představu (spálí se tuk, získá se dokonale štíhlá postava a nenastane „*jo-jo efekt*“) a jsou způsobilé zjednat podniku prospěch na úkor jiných soutěžitelů či spotřebitelů, neboť žalobce užil těchto tvrzení, aby přesvědčil spotřebitele o jedinečnosti, výjimečnosti a účinnosti svého výrobku a spotřebitel si jej zakoupil. Žalobce tak svým jednáním ohrozil ochranu adresátů reklamy před informacemi, které jsou způsobilé je uvést v omyl.

Stěžovatelka dále namítá, že ze žaloby nebylo patrné, proti jakým výrokům napadeného rozhodnutí směřuje [§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba nesměřovala proti výroku 4. napadeného rozhodnutí (o povinnosti uhradit náklady řízení), přesto městský soud ve věci jednal, aniž vyzval žalobce k upřesnění žaloby. Napadené rozhodnutí pak zrušil jako celek, aniž by svůj postup jakkoliv odůvodnil. Není též patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; žaloba neobsahuje konkrétní žalobní body. Obsah žaloby a navržené důkazy nemohly být s to prokázat vady řízení, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani rozpor se správním spisem. Žalobce v ní nerozporoval obsah reklamy, žádným způsobem se nevyjádřil k její podstatě, nenapadl ani průběh správního řízení ani

postup stěžovatelky. Stěžovatelka připomíná ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž je přesvědčena, že městský soud překročil meze žalobních bodů. Rozsudek městského soudu nemá oporu ve spise, neobsahuje dostatek důvodů a je nesrozumitelný, pročež je i nepřezkoumatelný.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve z povahy věci zabýval posouzením námitek opírajících se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů není důvodná. Nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatelka v tom, že se městský soud nevypořádal s její úvahou o protiprávnosti jednání žalobce, *založenou na obecně známých skutečnostech* a že překročil v rámci přezkumu meze žalobních bodů. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo rozsudek ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže: není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek městského soudu byl některou ze shora uvedených vad zatížen. Z odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že se městský soud zabýval úvahami, které stěžovatelka považovala za *obecně známé skutečnosti* a na nichž je vystavěno *ratio decidendi* její argumentace. Městský soud však tyto úvahy stěžovatelky označil za pouhé laické spekulace, nepodložené relevantními odbornými poznatky; z této úvahy městského soudu tedy jednoznačně vyplývá, že poznatky, které stěžovatelka považovala za *obecně známé skutečnosti*, takto městský soud nehodnotil, neboť dal jednoznačně najevo, že nemohly být samy o sobě podkladem pro rozhodnutí, t. j. že musely být předmětem dokazování, pokud z nich chtěla stěžovatelka vycházet. Co se týče tvrzeného překročení mezí žalobních bodů, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že se jej městský soud ani z povahy věci dopustit

nemohl, neboť meritornímu posouzení žalobního tvrzení, dle kterého stěžovatelka neprokázala neúčinnost výrobku *FORMULE 705*, objektivně bránila právě již konstatovaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů; dalšími žalobními námitkami se pak již městský soud z povahy věci ani zabývat nemohl.

Stejně tak není důvodná ani námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nesrozumitelnost. Jelikož stěžovatelka nijak blíže nekonkretizovala, v čem spatřuje nesrozumitelnost rozsudku městského soudu, mohl se Nejvyšší správní soud touto námitkou zabývat pouze v obecné rovině. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jestliže zejména: z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný; dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Žádné z těchto pochybení však Nejvyšší správní soud v rozsudku městského soudu nenalezl.

Z hlediska procesního stěžovatelka dále namítala, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí jako celek, i když výrok o povinnosti zaplatit náklady správního řízení výslovně žalobou napaden nebyl. Tuto námitku shledává Nejvyšší správní soud rovněž nedůvodnou, neboť je jednoznačné, že výrok o náhradě nákladů řízení je závislý minimálně na výroku o postihovaném porušení zákona. Z logiky věci jednoznačně vyplývá, že nelze ponechat v platnosti výrok o náhradě nákladů řízení, jestliže se zrušuje výrok o porušení povinnosti i výrok o uložení sankce. K této otázce lze *per analogiam* odkázat na rozsudek ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 – 85, dostupný z www.nssoud.cz, z něhož se podává, že *„[z] dikce § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že výroky o vině přestupkem, o druhu a výměře sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení jsou vzájemně oddělitelné z hlediska skutkových nebo právních vad, pro které mohou být podle výsledku přezkoumání zrušeny, i když všechny mají základ ve výroku o vině či nevině přestupkem, a možnost jejich uložení se odvíjí právě od vyslovení tohoto výroku. Vyslovení výroku o vině či nevině přestupkem je však zásadní ve vztahu k volbě druhu a výměry sankce, popřípadě dalších uvedených výroků, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Z logiky věci proto vyplývá, že jestliže je vadná jen část žalobou napadeného správního rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměry sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.“*

Konečně stěžovatelka namítala, že prokázala klamavost reklamy na výrobek *FORMULE 705* dostatečným způsobem, přičemž svou úvahu založila na *obecně známých skutečnostech o hubnutí*, jak jí to umožňuje ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu.

Vzhledem k zaměření reklamy na širokou veřejnost byla stěžovatelka, podle svého názoru, způsobilá posoudit klamavost reklamy i bez odborných podkladů, pouze na základě obecně známých skutečností. Nejvyšší správní soud se v otázce dostatečnosti prokázání klamavosti dotčené reklamy zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, který uvedl, že laické úvahy stěžovatelky o snižování váhy, o hubnutí obecně a o tom, že inzerovaný výrobek *FORMULE 705* nemůže být účinný, relevantním podkladem pro rozhodnutí o porušení právní povinnosti a zejména o uložení sankce, být nemohou. Městský soud zcela správně akcentoval, že v sankčních řízeních je to vždy správní orgán, který je povinen nepochybně zjistit skutkový stav věci a prokázat subjektu jeho protiprávní jednání, spočívající v porušení zákonné normy. V daném případě stěžovatelkou argumentované *obecně známé skutečnosti* nemohou jako podklad pro rozhodnutí obstát, a to především proto, že některá tvrzení, která stěžovatelka takto deklaruje, tuto povahu v žádném případě mít nemohou. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí například uvádí, že *„má na základě obecně známých skutečností za to, že od využití výrobku (ve smyslu § 7b odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb.) nelze očekávat tvrzené výsledky, resp. ani se jim přiblížit.“* (str. 5 napadeného rozhodnutí). Je nade vší pochybnost zřejmé, že skutečnost, zda byl inzerovaný výrobek účinný či nikoliv, nelze považovat za skutečnost obecně známou. Je to naopak otázka skutková, jejíž posouzení závisí na odborných znalostech, a kterou je třeba ve správním řízení dokazovat.

Skutečnosti obecně známé ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu (tzv. *notoriety*) jsou skutečnosti, které jsou známé širokému okruhu osob, t. j. jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení i dalším osobám, a nejsou proto předmětem sporu, a tedy ani dokazování (k tomu srov. úpravu civilního soudního procesu - § 121 občanského soudního řádu). Je naprosto zjevné, že otázka účinnosti výrobku *FORMULE 705* předmětem sporu byla a stále je. Povahu obecně známé skutečnosti má z napadeného rozhodnutí například tvrzení, že hubnutí je *„proces, u kterého dochází k úbytku hmotnosti.“* (str. 4 napadeného rozhodnutí). O pravdivosti tohoto tvrzení nemůže mít nikdo pochyb; na straně druhé závěry stěžovatelky, na které ve svém rozsudku poukázal městský soud (týkající se účinnosti zmiňovaného výrobku), z povahy věci takovou povahu mít nemohou. Pojem *skutečnosti obecně známé* se prolíná jak dokazováním ve správním tak i soudním řízením. Kromě již zmiňované úpravy civilního soudního procesu lze pro obecnou použitelnost odkázat i na judikaturu, která se výkladu tohoto pojmu týká v rovině dokazování v soudním řízení trestním. K otázce, co se rozumí pod pojmem *obecně známé skutečnosti*, se vyslovil již Nejvyšší soud ČSR v rozhodnutí ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25 (pramen Vážný 2044/1925 tr.), z něhož se podává, že *„[o]becně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl. Všechny jiné skutečnosti jest nutno dokazovati příslušnými průvody. Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými.“*

Lze tedy uzavřít, že městský soud uvážil o (ne)dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky zcela odpovídajícím způsobem a nepochybil, pokud její rozhodnutí právě z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušil. K jeho závěrům je vhodné doplnit, že stěžovatelka bude v dalším řízení povinna opatřit si dostatečné podklady pro řádné zjištění skutkového stavu; výběr podkladů bude v konečném důsledku na ní (§ 52, věta druhá správního řádu),

musí nicméně splnit požadavek, vyjádřený v ustanovení § 50 odst. 3, větě druhé správního řádu, podle kterého *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* Bude tedy nutné provést ve správním řízení dokazování, na základě kterého bude jednoznačně prokázáno, zda k porušení právní povinnosti došlo či nikoliv, t. j. zda byla dotčená reklama klamavá či nikoliv. Nelze jistě ani vyloučit, že by jisté skutečnosti, relevantní v posuzovaném případě, mohly být stěžovatelce známy i *z její úřední činnosti* (např. ze znaleckých posudků zpracovaných v obdobných věcech). Na tyto skutečnosti by se stěžovatelka mohla samozřejmě v rámci nového posouzení věci taktéž odvolat (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), avšak se zcela konkretizovaným odkazem na věc, v rámci které tyto skutečnosti seznala. Tyto skutečnosti by pak nebyly předmětem dokazování, ledaže by je žalobce relevantním způsobem zpochybnil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu